

VĚTRNÍK

Ročník LVII.

Úterý 13. října 2026

číslo 5.

Kubu hledali hajnej i Anče, Trautenberka bolel zub

Jako kdyby pan Krakonoš věděl, že přijedou Boleradičtí s burčákem, rázem bylo nebe vymetené a sluníčko svítilo ze všech svých sil. Velice mile je přivítal nejen velký počet diváků před divadlem, ale i sám Krakonoš, Ondřej Benda a Karel Bárta.

Promluvila i předsedkyně jejich souboru, která nám místním není neznámá – Eliška Svobodová, která se do Boleradic přivdala.

„První vzpomínka na KDP a na jejich představení je z roku 2009, kdy jsem tady byla na představení Cikánský baron, a tohoto barona sem přivezli také Boleradičtí. A kdo by to byl řekl, že si ta devítiletá Eliška byla tady na tom představení obhlédnout svého budoucího manžela.“

Vítání se ale netýkalo pouze divadelního souboru.

pokračování na straně 8

úterý 13. října 2026

9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	dílna SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Blažovice	před divadlem
16:00		velký sál
16:30	M*A*S*H	
17:00	Blažovice	
19:30		velký sál
20:00	M*A*S*H	
20:30	Blažovice	
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	večírek Blažovice	malý sál

Recenze: Miroslav Král

Jan Otčenášek: Romeo, Julie a tma

DS bratři Mrštíků Boleradice

Jsou příběhy, které ani s přibývajícími desetiletími neztrácejí nic ze své naléhavosti. Naopak. V okamžiku, kdy se společenská atmosféra začíná znepokojivě proměňovat, kdy se do veřejného prostoru vrací antisemitismus, sílí autoritářské tendence a falešní spasitelé znovu nabízejí jednoduchá řešení složitých problémů, získávají taková díla nový, až mrazivě aktuální rozměr. Právě proto je třeba ocenit dramaturgickou volbu boleradického souboru, který sáhl po dramatizaci románu Jana Otčenáška *Romeo, Julie a tma*. Textu, jenž se na českých jevištích neobjevuje tak často, jak by si jeho umělecké kvality a společenský význam zasloužily.

Otakar Blanda vytvořil dramatizaci, která měla premiéru 2. května 1959 v Divadle Jiřího Wolкера v režii Václava Tomšovského. O pouhých pět dní později byla uvedena také jako absolventská inscenace DAMU

v režii Evžena Němce. Už tato historická souvislost připomíná, že příběh mladé lásky na pozadí heydrichiády má v českém divadle své pevné místo. Boleradická inscenace však dokazuje, že nejde pouze o návrat k osvědčenému titulu, ale především o příležitost znovu promýšlet jeho poselství.

Boleradický soubor vsadil na silný příběh a na jeho schopnost oslovit diváka bez potřeby dalších významových nánosů. Režisér Juraj Hádler, který zároveň alternoval v roli Čepka, spolu s dramaturgem Václavem Kvapilem, představitel Pavla, Blandovu dramatizaci účelně zkrátily. Výsledkem je inscenace, která si uchovává základní dramatickou linii a soustředí se na vztah dvou mladých lidí, jejich okolí a postupně sílící tlak vnějších událostí.

Velkou předností režijního přístupu je citlivá práce s emocemi a u měřeným patosem. Inscenace si uvě-

domuje, že příběh takového dosahu si žádá určitou míru naléhavosti, zároveň se však většinou vyhýbá prvoplánovému citovému vydírání. Její účinek vychází především ze střetu obyčejného lidského života s dějinnou katastrofou. O to silněji pak působí okamžiky, v nichž se postavy rozhodují, zda podlehnou strachu, nebo se postaví na stranu druhého člověka.

Zvláště působivá je předposlední scéna, v níž se proti Rejskovi postaví obyvatelé domu. Po předchozím narůstání napětí přichází téměř úlevný okamžik solidarity. Ester, Pavel, Matka i Čepka v něm přestávají být jednotlivci vystavení hrozbě a vytvářejí společenství, které se odmítá smířit s udavačstvím. Dům se na chvíli proměňuje v obraz polis, tedy společenství lidí, kteří si navzdory nebezpečí uvědomují svou vzájemnou odpovědnost. Je to důležitý moment nejen z hlediska dramatické stavby, ale také jako jeden

z klíčů k výkladu celého příběhu: člověk nemusí zůstat sám, pokud se druzí rozhodnou nezavírat oči. V této scéně se zřetelně otevírá prostor pro naději.

Pozornost si zaslouží scénografické řešení, především práce s druhým plánem jeviště. Prostor oddělený sítí či mříží, na níž visí kabáty obrácené čelem k horizontu, nabízí řadu podnětných asociací. Může připomínat odložené oděvy obětí holokaustu, zástup lidí čekajících na tran-

sport, krejčovskou dílnu, ale také anonymní dav, který se odvrací od konkrétního lidského osudu. Jde o výtvarně nosný motiv, jenž v sobě ukrývá značný symbolický potenciál.

Právě proto by však mohlo být přínosné ještě přesněji vymezit funkci tohoto prostoru. V průběhu inscenace se totiž proměňuje v reálnou chodbu, místo Esterhyných vzpomínek a snů i prostor, z něhož zaznívají rozhlasová hlášení o popravách a dobových nařízeních. Přítomnost hlasatele a zároveň jeho posluchačů může v některých okamžicích

znejasňovat, zda sledujeme konkrétní situaci, vzpomínku, nebo symbolickou rovinu příběhu. Jednoznačnější práce s jednotlivými významovými vrstvami by mohla divákovi usnadnit orientaci a současně ještě více rozvinout metaforickou sílu tohoto scénického prvku.

K promyšlenému výtvarnému konceptu přispívá také světelný design. Světlo dokáže podpořit poetickou rovinu inscenace a vytváří prostor pro intimitu i neklid. V některých situacích by možná stálo za to ještě více důvěřovat jeho jemnějším proměnám a navázat na práci s hazerem, využitou již na počátku představení. Kouřová či mlžná atmosféra by mohla pomoci propojit jednotlivé plány scény a podtrhnout dojem světa, v němž se hranice mezi skutečností, vzpomínkou a představou postupně stírají. Úkrokem vedle je použití barevných světél ve 2. plánu, což může působit až triviálně.

Drobné otázky vzbuzuje také výběr a umístění mobiliáře. Dobově působící krejčovská panna, židle a šicí stroj se tu setkávají s variabilními „zuškovskými“ kostkami, které slouží jako židle, skříňka či reklamní sloup. Jednotlivé prvky sice plní svou praktickou funkci, jejich výtvarný původ a styl však nejsou zcela sourodé. Nabízelo by se proto zvážit, zda by nebylo možné kostky nahradit dalšími židlemi podobného typu, jaký už inscenace využívá. Takové řešení by mohlo scénu sjednotit a posílit její metaforický charakter, aniž by omezilo její variabilitu. Z praktického hlediska by bylo prospěšné přemístit šicí stroj z hloubi jeviště blíže k divákovi. Odehrává se totiž okolo něj řada podstatných situací.

Velmi dobrou úroveň mají kostýmy, které většinou přesvědčivě odkazují k módě 30. a 40. let minulého století. Právě u takto historicky ukotveného příběhu je dobová věro-

hodnost důležitá, neboť pomáhá vytvářet konkrétní svět, v němž se osudy postav odehrávají. Některé detaily by však mohly být ještě důsledněji provázány s jejich každodenními činnostmi. Matčin elegantní kostým například působí poněkud slavnostně vzhledem k tomu, že v něm pracuje v krejčovně, vaří i vychází do města. Odložení saka a využití pracovního pláště při šití či zástěry v domácnosti by nejen posílilo dobovou autenticitu, ale také pomohlo přesněji odlišit jednotlivá prostředí a situace. Podobně by výraznější kostýmní rozlišení u mužských představitelů více menších rolí usnadnilo orientaci v postavách, které se v průběhu představení proměňují.

Při sledování inscenace se otevírá také několik otázek spojených s výstavbou jednotlivých situací. První setkání Pavla s Ester, jejich první polibek, okamžik, kdy Matka zjistí, že syn ukrývá dívku, nebo chvíle jejich intimního sblížení patří k zásadním bodům příběhu. Právě zde by možná prospělo ještě důslednější rozpracování vztahové dynamiky, práce s ti-

chem a přesnější temporytmické členění. Nejde přitom o potřebu jednotlivé situace dále vysvětlovat, ale spíše jim dopřát čas, aby jejich význam mohl přirozeně vyrůst z jednání postav.

Určité rozpaky vzbuzuje řešení expozice, která se od úvodní poetičnosti poměrně náhle překlápí do výrazně stylizované pohybové kompozice, místy až posunčiny (například při čtení plakátů). Tento postup nejen oslabuje původní atmosféru, ale především nepříznivě ovlivňuje temporytmus inscenace. Namísto toho, aby expozice přirozeně otevřela příběh a připravila

půdu pro jeho postupné dramatické vyhocování, stává se samostatnou, časově naddimenzovanou sekvencí, která brzdí děj a oddaluje jeho skutečný začátek. Inscenace tak hned v úvodu ztrácí potřebný spád a její dramatický oblouk se rozbíhá pomaleji, než by bylo žádoucí. Domníváme se proto, že právě zde by prospělo výraznější krácení a důslednější hledání rovnováhy mezi obrazovou poetikou a dramatickou funkcí jednotlivých situací. Úspornější a přesněji vystavěná expozice by mohla příběh otevřít účinněji a umožnit mu, aby se jeho napětí i emocionální síla rozvíjely plynuleji a s větší naléhavostí.

Podobnou příležitost k dalšímu zpřesnění nabízí Pavlův delší monolog, v němž si představuje možné následky odhalení Esterina úkrytu. Jeho obsah je pro pochopení hrdinova strachu důležitý, avšak při interpretaci jako samostatné, výrazně akcentované řečové pasáže poněkud vystupuje z celkového proudu inscenace. Větší propojení s konkrétní situací a s Pavlovým vnitřním jednáním by mohlo posílit jeho naléhavost.

V případě hlavního představitele se navíc v některých vypjatějších okamžicích projevuje překotnost

řeči, která místy oslabuje srozumitelnost. Právě Pavel je přitom postavou, jejímž prostřednictvím divák většinu příběhu prožívá. O to důležitější je, aby jeho slova, pochybnosti a proměny zůstaly dobře čitelné. Větší opora v pauze, klidnější členění výpovědi a citlivější práce s tempem by mohly jeho výkonu dodat další přesvědčivost.

Tyto připomínky však nic nemění na celkovém dojmu z představení. Naopak vycházejí z přesvědčení, že inscenace má dostatečnou sílu, aby z dalších režijních a interpretačních zpřesnění ještě více vytěžila. Její základní výpověď je totiž srozumitelná, emocionálně účinná a především lidsky poctivá.

Boleradická inscenace Romea, Julie a tmy si u publika vysloužila bouřlivý potlesk, a zcela zaslouženě. Připomíná příběh dvou mladých lidí, jejichž první láska se odehrává v čase, kdy se lidský život může stát obětí nenávisti, lhostejnosti i udavačství. Zároveň však ukazuje, že ani v nejtemnějších okamžicích dějin nemusí být člověk bezmocný. Může se rozhodnout pomoci, může se zastat druhého a může odmítnout přijmout pravidla světa, který z lidí činí pouhé objekty moci.

Význam inscenace spočívá právě

v tomto propojení intimního příběhu s naléhavým společenským apelem. Pavel a Ester nejsou hrdiny, kteří by chtěli měnit dějiny. Chtějí spolu pouze být, milovat se a představovat si budoucnost. Právě tato obyčejná touha se však v nelidských podmínkách stává činem mimořádné odvahy. A když je Ester zabita, její poslední výzva Pavlovi, aby žil, získává význam, který přesahuje jejich osobní příběh.

Divadelní představení nemusí být bez jediné nedokonalosti, aby bylo důležité. Navíc platí ono Šaldovské: po dílu, po kterém nikdo neštěká, neštěkne ani pes. Někdy je jeho největší hodnotou právě to, že v divákovi probouzí emoce, otázky a potřebu přemýšlet o světě kolem sebe. Boleradickému souboru se podařilo vytvořit inscenaci, která tuto schopnost má. Vedle několika míst, jež by si zasloužila další promyšlení, stojí především poctivá práce s významným dramatickým textem, cit pro jeho emocionální potenciál a odvaha připomenout příběh, jehož poselství rozhodně nepatří pouze minulosti.

Romeo, Julie a tma nám připomíná, že lidskost není samozřejmostí. Že odvaha nemusí mít podobu velkých gest a že i zdánlivě nepatrné rozhodnutí může znamenat

rozdílnost mezi lhostejností a solidaritou. Především však říká, že ani v čase, kdy kolem nás vítězí tma, nesmíme rezignovat na vlastní svědomí.

Je to inscenace kvalitní, potřebná a v dnešní době mimořádně aktuální. Inscenace, která nám připomíná, že člověk se nesmí bát být Člověkem.

KDP mladým

opět v akci a naším pátým představením byla tragédie Romeo, Julie a tma. Období protektorátní Prahy bylo umocněné rozhlasovými komentáři a hudbou, která dokreslovala atmosféru. Celý děj plyne v dobrém tempu, ale konec byl bohužel až moc unáhlený. Herecké výkony byly realistické a uvěřitelné. Zkušený soubor nám ukázal osvěžující práci s průběžným jednáním. Vyzdvihli bychom herecký výkon Adama Šperky, který skvěle ztvárnil kolaboranta Rejska. Děkuje vám za doplnění tématu k povinné maturitní četbě, rádi si na vás vzpomeneme v květnu.

Půdičkáři

Silný zážitek z představení jsme citlivě otevřeli kreslením bezprostředních emocí pastelkami na papír a tuto tvorbu předáváme souboru. Ačkoliv jsme letmo zmínili drobné rezervy v technickém provedení či ve výstavbě některých fází představení, šlo opravdu jen o nepatrné detaily. Diváci oceňovali přesnost v hereckém jednání, skvělou souhru celého souboru a vědomou práci s pauzami a jejich naplňováním. V každém momentu bylo jasné, co se na jevišti děje a proč. Celkově jde o povedený kus, který nás hned několikrát hluboce zasáhl (husí kůže). Představení graduje a má skvělou emoční tečku (upuštění ramínka a tma). Tato tečka je však v rozporu s dosavadní prací se saky a jejich věšením na síť. Pavel tedy neumřel?

Hodnocení diváků
Romeo Julie...99,4

Děni před divadlem...

... a v divadle

Pár vteřin, které prozradí všechno

Pokora, úleva, nejistota. Někdy zase naopak přehnaná sebejistota a sebevědomí. Na děkovačce poznáte všechno. I to, zda jí režie věnovala péči, nebo zaznělo: „To už je jedno, nějak tam přijďte.“

Romeo, Julie a tma

Asi nemá smysl mluvit o literárním díle Romeo, Julie a tma. Hluboký příběh lásky je klasikou české literární tvorby, a nejen proto to může být pro soubor tvrdý oříšek.

Osobně jsem boleradický soubor viděl na jevišti už několikrát a teprve teď jsem z jejich inscenace unesen. Dokonale navržená a využitá scéna se skvělými detaily, práce se symbolikou a to všechno podtržené perfektně zvoleným hudebním do-

Nezvládnutá děkovačka dokáže nechat zhořknout i jinak dobré představení. Svižně přijít, svižně odejít. Uklonit se. Užít si potlesk. Jít za sebe (tedy herce).

Děkovačka JE plnohodnotná sou-

provodem. Některé detaily byly tak propracované, že mám potřebu tuto inscenaci vidět ještě jednou.

Jakákoliv kritika z mé strany už je jenom třešnička na dortu. A co mi vadilo? Hlasová nevyváženost herců. U dam jsem musel napínat uši, když se děj odehrával v zadní části jeviště. Přivítal bych plynulejší přechody dynamiky a hlavně intenzity hlasu. Ve vyhrocených situacích jsem měl docela velký problém se srozumi-

část představení. Děkovačka JE umění. Někdy si tak říkám, že i na děkovačky by mohl existovat vzdělávací seminář.

Tomáš Čivrný

telností u protagonistů, nejvíc u Pavla. Celkový dojem trochu narušuje věková nevyrovnanost představitelů jednotlivých postav.

Nicméně jsou to drobnosti, které nemění nic na skutečnosti, že herci boleradického souboru mají dar vtáhnout diváka do příběhu, a to tak, že po skončení máte potřebu ještě chvíli sedět na místě a vstřebat všechny emoce.

DivakLaik

pokračování ze strany 1

Spolu s nimi jsme přivítali i Jaroslava Satoranského, nám asi nejvíce známého z Krkonošských pohádek. Jen co se tu objevil, už ho hledali hajnej

a Anče. Hned za nimi přispěchal Trautenberk, že ho bolí zub a čeládka musela bohužel domů. Nechybělo ani taneční vystoupení Vrabčáků

a Poupat a pak už jsme všichni měli možnost ochutnat skvělý burčák, škvarkovou pomazánku a další laskominy. (ab)

Milé setkání s Jaroslavem Satoranským

V pondělí odpoledne jste se mohli zúčastnit, jak bývá tradicí, besedy se slavnou osobností. Letos to nebyl nikdo jiný než všem Kerkonošákům známý Kuba, Jaroslav Satoranský. Otázky týkající se nejen jeho hereckém života mu kladla Jana Fričová, i diváci v sále.

Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí, ale vtipné příběhy pro mě zastínila samotná energie pana Satoranského. Byl milý, usměvavý, pokorný, zkrátka gentleman každým coulem.

Pan Satoranský letos slaví již 60 let ve Vinohradském divadle. A přitom chybělo tak málo a mohl z něj být „pouze“ ochotník. K divadlu ho poprvé přivedla jeho rodina, která v jednom takovém ochotnickém divadle působila. Nejdříve pouze doprovázel na piano a postupně se odvážil až na jeviště a tam už zůstal.

Vyučil se rytcem, na konci studia

se oženil (zdůrazňoval, že z lásky, nikoliv z povinnosti) a hned poté nastoupil na vojnu. Jeho hlavní talent nezůstal utajen ani tam, takže si to „odkroutil“ v armádním souboru. Začínal jako moderátor cimbálové muziky. A jelikož nevěděl, co by měl jako takový moderátor říkat, dostal předepsaný text. „Uherský salám má být suchý a tvrdý, uherské písně nikoliv.“ Když to členové cimbálovky slyšeli, sami začali psát texty, aby z něj mohl být opravdový moderátor.

Před nástupem na Vinohrady působil v divadle na Kladně. Během besedy se s námi podělil o několik zážitků z divadelní vinohradské šatny, kterou sdílel například s Vlastimilem Brodským, Jaroslavem Hanzlíkem či Jiřím Pleskotem. Podělil se s námi i o vyhlášené žertíky, které si vzájemně prováděli. Např. zaslepení slepeckých brýlí, pudr v děravé tahací harmonice, těžké tvárnice v jinak

prázdných kufrech a mnoho dalšího.

Zavzpomínal na natáčení Krkonošských pohádek, které probíhalo především v noci, i na svou nejoblíbenější hereckou partnerku Hanu Maciuchovou, se kterou kromě večerníčku hrál třeba i v Divadle v Řeznické.

Jana Fričová ho mírně překvapila nejen dárkem v podobě sklenice kysela, ale i výčtem jeho dabingových rolí – ani sám netušil, že jich namluvil celých 57.

Promluvil i o své učitelské kariéře na DAMU i na pražské konzervatoři. Je krásné vědět, že své bohaté zkušenosti měl možnost předat spoustě talentovaných herců.

Co napsat závěrem? Asi jen, že přes všechny role, které pan Satoranský za svůj život ztvárnil, v našich srdcích zůstane tím neuvěřitelně hodným a milým Kubou, bez kterého by to nebyly Krkonoše. (ab)

Co jsou to nemráti a co je plenér

Pojďme si vysvětlit některé pojmy, které se objevují krátce před polednem při tradičním loučení a vyvolávají otázky.

Honza Hejral letos rád oslovuje plénium v sále. Občas se mu to ale poplete s plenérem. Jak to tedy je. Co je plénium a co plenér. Slova znějí podobně, ale význam je rozlišný, odlišný je i původ.

Plénium je úplné či kompletní složení nějakého shromáždění nebo orgánu, kupříkladu osazenstva malého sálu při loučení. Slovo pochází z latinského plenus (plný)

Naopak plenér je označení pro volnou přírodu, otevřený prostor nebo venkovní prostředí, nejčastěji se používá ve spojení s uměním. V malířství znamená „malování v plenéru“ tvorbu přímo venku na světle mimo ateliér. V divadle nebo filmu jde o natáčení pod širým nebem. Slovo pochází z francouzského plein air (volný vzduch).

Dalším často užívaným a návštěvníkům KDP neznámým slovem jsou Nemráti – slovo se třeba obje-

vuje v závěrečné písni kuchyňky. Co tedy skutečně znamená, jelikož výklad Svatky a Honzy Hejralových se poněkud liší. Slovo Nemráti má velmi specifický regionální význam. Jedná se o tradiční posměšnou přezdívku obyvatel města Vysokého nad Jizerou, které byly pro Krkonoše a Podkrkonoší typické. Téměř každá

tamní obec měla od svých sousedů nějakou nelichotivou přezdívku. Dnes už ztratila jakýkoliv hanlivý podtext. Vysočtí ji přijali za svou a s hrdostí a humorem ji běžně používají, takže o Vysočácích se dodnes s nadsázkou hovoří jako o Nemrátech z Nemrátova.

(jn)

Poměřte své znalosti v divadelním kvízu

Ve včerejším vydání Větrníku jsme zmínili, že vysocký poklad, z něhož se rozdělují do pokladniček při loučení groše, byl nalezený dvakrát, přičemž poprvé před osmi lety.

Tak skutečně byl nalezený dvakrát, ale před osmi lety to bylo zatím naposledy. Třeba ještě další úkryty existují.

A víte, kde byl vysocký poklad nalezený? Co obsahoval? A kam se poděl? Tak právě takové otázky se mohou skrývat v Divadelním kvízu. Pokud jste soutěživí a zvědaví a myslíte si, že byste uměli na většinu

otázek odpovědět správně, pak neleňte, sestavte družstvo o jednom až maximálně osmi členech a přihlaste se v městské knihovně u naší Evičky. Divadelní kvíz s moderátorem Tomášem Čivrným se koná v pátek 16. října v 16 hodin v divadelní hospůdce Thálie.

(jn)

Klubíčko názorů

Rozborový seminář, který se týkal Slečny Marplové a jejích pletich z pralesa, byl sám o sobě takové zajímavé klubíčko vlny. Vlna měla různé barvy a různou strukturu. Někde byla hladká a měkká na dotek, jinde připomínala kousavou nit, ze které některým z nás babičky pletly svetry. Níže naleznete klubíčko, které se mi podařilo z poznámek a vět našeho lektorského sboru smotat. Schválně jestli poznáte, která nit patří k jakému porotci. (ab)

VOBSKOČÁCI!!!

Valné hromadění
či

hromadné valení
bude

ve čtvrtek 15. října
od 18.00 hodin
v restauraci
U Albíny.

Odznaky s sebou
bude se kontrolovat.

Peníze
na příspěvky
připravit.

KDP mladým uvádí VÝSTUP ZE SEMINÁŘE
14. 10. 2026 ve 13.30, velký sál Divadla Krakonoš

Modernizace zázemí divadla Krakonoš

Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou plánuje kompletní obnovu a reorganizaci divadelní kuchyňky, která je důležitou součástí každé akce. Slouží k občerstvení diváků, účinkujících i návštěvníků a zároveň představuje jeden z vlastních zdrojů příjmů, které pomáhají financovat činnost spolku.

Současná kuchyňka vznikala postupně z toho, co bylo k dispozici. Skříňky a police se v průběhu let různě doplňovaly. Prostor je dnes nepřehledný a neodpovídá intenzitě svého využití. Chceme z něj vytvořit funkční a přehledné zázemí při zachování jeho neformálního a přátelského charakteru.

Kuchyňka bude nově rozdělena podle činností: v přední části bude výdej nápojů, v zadní příprava občerstvení a mytí nádobí. Součástí rekonstrukce budou nové elektrorozvody a odpady, přesun plynového kotle, pořízení kuchyňské skříňky a pracovní plochy a také nová, akusticky odhlučněná stěna směrem do hlediště. Dnes je při představení slyšet v sále i mytí nádobí, takže provoz kuchyňky je během hraní omezen. Nové řešení umožní kuchyňku využívat i během představení, aniž by rušila diváky.

Proč chci podpořit

V divadelním spolku Krakonoš působím už od dětství. Věnuji se organizaci nejrůznějších akcí během roku a měla jsem možnost vyzkoušet řadu tanečních a divadelních rolí. Naši předchůdci budovu divadla postavili vlastníma rukama před více než sto lety a my se dnes snažíme, aby mohla sloužit dalším generacím. O budovu se ale musíme postarat sami. Její provoz, údržbu i opravy financujeme z vlastních příjmů, podpory města, grantů a darů. Nemáme vlastníka, který by opravy zaplatil za nás.

Kuchyňka je malou, ale důležitou součástí tohoto

systému. Je otevřená při každé akci, vytváří příjem pro divadlo a zároveň je místem, kde se setkávají diváci, účinkující a dobrovolníci. Ti ji obsluhují ve svém volném čase a pomáhají tak udržovat divadlo v chodu.

Podpora projektu nám pomůže opravit starou kuchyňku, vytvořit důstojné zázemí pro dobrovolníky a posílit jeden z vlastních zdrojů, díky kterým můžeme dál pečovat o divadlo.

Celková hodnota projektu

Celková hodnota projektu je 600 000 Kč. Náklady zahrnují stavební práce (100 000 Kč), nové elektrorozvody (50 000 Kč), přesun plynového kotle (30 000 Kč), vybudování akusticky odhlučněné stěny směrem do hlediště (150 000 Kč), pořízení nové kuchyňské skříňky a pracovní desky (150 000 Kč), ostatní související práce (70 000 Kč) a část nového vybavení (50 000 Kč). Stávající zachovalé vybavení kuchyňky bude využito.

středa 14. října 2026		
9:00	Měla babka čtyři jabka	velký sál
	Třešť	
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Blažovice a Třešť	malý sál
13:00	dílna SČDO	sokolovna
13:00	Závěrečné představení KDP mladým	velký sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Třešť	před divadlem
15:00	vítání Meziměstí	
16:00	Láska, sex a žárlivost	velký sál
16:30		
17:00	Meziměstí	
19:30	Láska, sex a žárlivost	velký sál
20:00		
20:30	Meziměstí	
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Meziměstí	malý sál

Větrník, zpravodaj 57. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Anežka Buriánková, technické zpracování Josef Hejral a Ondra Vaverka, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová.

Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis Náklad 80 ks cena 20 Kč